

E V W Ernesta Rirdāna dienasgrāmata ar viņa paša zīmējumiem

Londonā, 6. jūnijā.

Šodien svinīga ziedu nolikšana un atvadišanās no līkas egles Haidparkā. Atvadišanās runā solījos, ka šī manas ģimenes saišu sargātāja ieņems vislielāko laukumu manas ģimenes vāpenī.



No Haidparka ģimenes sastāva gājiens virzījās pa Edžvēra ceļu un Varvikas aleju uz Varingtona dārzu, kur man izdevies beidzot noirot istabu. Tur tad nu turpmāk notiks mūsu ģimenes salidojumi jeb, pareizāk sakot, — mans pielidojums un opsprīdes.

Nezinu, kādu iemeslu dēļ šī iela nosaukta par dārzu, jo nekur neredz pārišus vajājoties pa zāli, nedz arī pašas zāles vai citu apstādījumu.

Istaba lieliska. Kaktā, pa labi divi krāni — šini pusē karstais, viņā pusē aukstais ūdens. Divi skapji — vienam durvis veras uz āru, otram uz iekšu. Divi krēsli, divi dīvāni, trīsstāvu galds un aizmūrēts kamīns, lai neākstās ar kurināšanu.

Tā kā ģimenē ir četras personas, bet guļamvietas tikai divas, tad vakarā mani dzen mājās uz hosteli gulēt. Pārējās personas paliek gulēt jaunajā istabā. Teorētiski guļ trīs, bet faktiski tikai divas. Trešās — negulētājas amats ir goda pilns, un ar to lepojas pārmaiņus katra negulētāja. Visas tas ir pilnīgā saskaņā ar norunu, jo saimnieks noņēma, ka istabā drīkst gulēt tikai divi.

Sakarā ar visu to mans sieviešu kārtas ģimenes personāls atstājis darbu hospitālī un meklē nodarbošanos restorānā pie kūku ēšanas vai kāda cita burbuļitēja darba.

Vakar nēģeru pavāru kultūras veicināšanas biedrība mani ielūdza uz



tēju un vakariņām ar sekojošu deju pie labas sitamās mūzikas. Jānoskaidro, vai tie nav no kanibāļu ciltīm.

E. Rirdāns.